

[Socialministeren]

Endelig vil jeg slutte med at omtale det arbejde, der foregår i børnekommissionen, idet det i første række vil være herfra, der vil blive leveret et overordnet og bredt grundlag for de politiske beslutninger om initiativer vedrørende forholdene for børn og unge.

Som bekendt blev børnekommissionen nedsat med det formål at drøfte samfundets forpligtelser over for børn i årene før skolealderen og tage stilling til, om de forskellige foranstaltninger for små børn og deres forældre sikrer børnene en sund og tryk opvækst. Baggrunden for nedsættelsen af kommissionen var bl. a. en erkendelse af, at børns vilkår påvirkes af ændringer i samfundet, som f. eks. industrialiseringen, byernes vækst, trafikken, forældrenes arbejdsforhold, kvindernes øgede deltagelse i erhvervslivet, de stigende krav til uddannelse og kundskaber og mange andre forhold.

På baggrund heraf fik kommissionen til opgave at overveje, om denne udvikling har forringet vilkårene for de små børn, og om der er brug for forbedring af de eksisterende foranstaltninger eller måske for helt nye ordninger til støtte for børn og familier.

Til støtte for kommissionens overvejelser blev der nedsat 4 underudvalg, ét om børnefamiliernes økonomi og om forældrenes arbejdssituation, ét om bolig- og miljøforhold, et tredje om dagforanstaltninger for børn og endelig ét om tidlig forebyggende indsats.

Som nævnt er baggrunden for nedsættelsen af børnekommissionen først og fremmest erkendelsen af, at vilkårene for børn og unge påvirkes af udviklingen i samfundet. Den nuværende økonomiske krise er ingen undtagelse herfra, og den skærper naturligt overvejelserne om, hvorledes det kan sikres, at der også i fremtiden tilføres børn og deres familier de fornødne økonomiske og service-mæssige ressourcer.

Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt foregribe kommissionens videre arbejde, men det er min opfattelse, at der kan peges på en række konkrete forhold, som det generelt er af afgørende betydning at diskutere, ikke mindst i lyset af den stagnerende økonomiske udvikling. Man kunne f. eks. spørge, om det nuværende lave fødselstal på ca. 62.000 om året delvis skal ses som udtryk for, at forældre ikke får det antal børn, de kunne ønske sig, bl. a. fordi de skønner, at der ikke eksisterer et tilstrækkeligt offentligt serviceni-

veau, herunder i første række pasningsmuligheder i forbindelse med forældrenes erhvervsarbejde. Eller man kunne spørge, hvorledes det kan sikres, at forældrene får den fornødne tid til at være sammen med deres børn – hvilket er en vigtig forudsætning for at give børn en tryk opvækst – herunder også, hvordan man kan tilskynde fædre til at tage del i denne opgave.

Der er også behov for at overveje fordelingen af de økonomiske ressourcer, ikke blot fordi denne problemstilling aktualiseres og skærpes af den økonomiske krise, men også som et led i en mere generel fordelingspolitisk debat.

Jeg tror, det i den forbindelse er vigtigt, at man ikke kun diskuterer prioritering inden for den enkelte sektor, men at man vurderer problemerne ud fra samlede og tværgående overvejelser. Det er vigtigt, at ressourcerne fordeles på en sådan måde, at de, der har det største behov og de mindste økonomiske evner og muligheder, også modtager den største del af de ydelser og foranstaltninger, som samfundet kan tilbyde.

Jeg kan som afslutning oplyse, at de 4 underudvalg under børnekommissionen afgiver deres rapporter i løbet af foråret, og at kommissionens endelige betænkning herefter kan afgives i slutningen af indeværende år.

Det er min opfattelse, at der på baggrund af det omfattende materiale, der til den tid vil foreligge, kan afholdes en principiel og grundig debat såvel i folketinget som i offentligheden om forholdene for børn og unge i det danske samfund – forhold, der naturligvis også skal vurderes på baggrund af den økonomiske udvikling.

Det er imidlertid mit håb, at man ved denne kommende debat ikke kun vil fokusere på kortsigtede problemer, men at der virkelig kan tages hul på at opstille en langsigtet og overordnet målsætning for politikken for børn og unge i de kommende år.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Med den centrale placering, folkeskolen indtager i børnenes og de unges tilværelse, er det naturligt at begynde det uddannelsespolitiske afsnit af denne debat med at minde om den række af reformer, der i 1970'erne er gennemført på folkeskoleområdet.